

**JACQUES
BRINKMAN**

Koester het individu en zijn creativiteit

Lionel Messi schittert met een baard tijdens de Copa America. Cristiano Ronaldo staat op zijn tenen bij de teamfoto. Jamie Vardy kauwt tijdens wedstrijden op pruimtabak. Gareth Bale eet na de late nederlaag tegen Engeland een hamburger met friet. De grootste voetbalsterren vertonen rare trekjes, die je in eerste instantie niet bij doorgewinterde topsporters verwacht.

Maar wat genieten we er met z'n allen van. Hoe ver we wetenschappelijk ook zijn doorontwikkeld, in sport valt nimmer alles theoretisch of volgens starre regels te benaderen. Er is geen vaste weg van A naar B. Bovenstaande atleten hebben last van bijgeloof, onzekerheid, zenuwen of ontmoediging. Als je naar Zlatan Ibrahimovic kijkt, zie je iemand die lak aan alles heeft. Deze voetballers lijken er allen mee weg te komen.

Terwijl de druk groot is. Er heerst een enorm verwachtingspatroon. Succes bij de club is geen garantie voor succes bij de nationale ploeg. Waar Messi, Ronaldo en Ibrahimovic wekelijks bij hun club schitteren, lukt het

**EK voetbal als
inspiratie olympische
teamsporten**

slechts sporadisch bij het nationale team.

Dat is ook wel logisch. Een toernooi duurt betrekkelijk kort met maximaal zeven wedstrijden. Dus ook in het hoofd van spelers heerst: *het moet nu gebeuren*. Dat geeft een andere dynamiek. Niet voor niets is de term 'toernooi-voetballers' uitgevonden als liefkozende naam voor Duitsland. Toernooien vragen iets anders van topsporters dan reguliere competities.

De rol van de bondscoach is belangrijk. Zo heeft de Franse bondscoach Didier Deschamps meteen laten merken dat de grote meneren Antoine Griezman en Paul Pogba niet heilig en veilig zijn. Dat geeft ruimte aan verrassende nieuwe sterren zoals Dimitri Payet. Vanuit het niets is hij de beste speler van het EK tot nu toe.

Het EK voetbal als inspiratie voor de olympische teamsporten. Natuurlijk zijn training, afstemming van afspraken en het hebben van een ijzeren discipline essentieel. Maar er moet ook altijd ruimte blijven voor het individu, met al zijn nukken en grillen. Omdat het soms anders loopt. Als het niet gaat zoals het moet, dan moet het maar zoals het gaat.

Een individuele speler kan een ingeving krijgen, ruzie maken, zijn mond opentrekken. Er zijn vele wegen die naar Rome leiden. Een coach moet daarom goed om zich heen blijven kijken. Niet star, op de regels, maar met een open blik naar zijn manschappen. Die door zichzelf te zijn, ongelofelijk kunnen inspireren en boven zichzelf uitstijgen. Mét al hun gekke trekken als bonus.

Ik zeg niet dat iedereen uit de ban moet springen met slechts 43 dagen voor de start van de Olympische Spelen in Rio. Want onverstoornbaarheid is goed. Als het lekker gaat, als het minder loopt. Teams moeten hun koers houden. Maar het gedrag van spelers mag daarin niet gekort worden. Of vreemd dan wel irritant gevonden worden. Koester het individu en zijn creativiteit.